

VZPOMÍNKY

—A—
VRAZI

MORGAN RHODES

MORGAN RHODES

VZPOMÍNKY
—A—
VRAZI

Mým přátelům, blízkým i vzdáleným...
i těm, které teprve poznám.

PRVNÍ KAPITOLA

Ten večer, kdy jsem se po hlavě vrhla vstříc svému osudu, jsem byla oblečená v rudé.

Konal se Královnin galavečer, největší společenská událost roku. Konal se v Královské galerii v Ironportu a byla to příležitost vystrojít se podle poslední módy, nazdobit se blýskavými šperky a strávit večer ve společnosti bohatých a slavných, prostě všech, kteří měli to štěstí a dostalo se jim osobního pozvání od samotné královny Isadory.

Pozvánka na takovou slavnost se neodmítá. I když by se člověku moc, vážně moc chtělo.

„První pravidlo večera,“ prohlásila jsem. „Tvař se nadšeně, že tu jsi.“

Celina Ambroseová, má nejlepší kamarádka, už celou věčnost ustrašeně hleděla z okna naší limuzíny. Po třiceti kamenných schodech stoupalo ke vstupu do galerie procesí krásných, dokonale upravených lidí, procházelo uličkou reportérů a nechávalo se fotit – ty snímky okamžitě poputují do zpravodajství určeného milionům zvědavců, kteří můžou jen snít o tom, že by se sem jednou dostali.

„Já nevím, jak to celé ty roky zvládáš, Joss,“ zašeptala Celina. Malou korálkovou kabelku svírala jako záchranné lano. „Jak tě všichni pořád hodnotí, každou chvíli. Každý pohyb. Každou chybu.“

„Hodnotí? Nebo obdivují?“ Pokrčila jsem rameny. „Řeknu ti, jak se to dělá. Bradu nahoru, úsměv od ucha k uchu. Tvař se, že každý je tvůj nejlepší kámoš.“

„Jenomže není.“

„Proto se jenom tak *tváříš*,“ připomněla jsem jí.

„Chceš říct, že mám lhát.“

„Jasně – lhát, přetvařovat se, předstírat. Říkej si tomu, jak chceš. Vtip je v tom, že nikdo nepozná rozdíl. Když vypadáš sebejistě, všichni si myslí, že sebejistá taky jsi. To mi věř.“

„Pro tebe je všechno mnohem lehčí.“ Svraštila obočí. „Vypadáš taková klidná a uvolněná. Copak tě nic nerozhodí? Nebo se taky přetvařuješ?“

V jednom kuse, pomyslela jsem si. *A zvlášť dneska večer.*

Nějaký hluboko zakořeněný instinkt mi napovídal, že jsem sem neměla chodit, ale nemohla jsem dopustit, aby Celina čelila slavnosti bez podpory. A tak jsem byla tady.

„Všechno je to zvyk,“ poznamenala jsem zlehka a udržovala povzbudivý úsměv. „No tak pojďme. Stejně máme zpoždění. Jestli na sebe necháme ještě čekat, tvůj otec mě vážně zabije. Připravená?“

Celina strnule přikývla. „Asi ano.“

„Výborně.“ Mávla jsem šoférovi, trpělivě čekajícímu před limuzínou, a ten otevřel zadní dveře. Vystoupila jsem z vozu, má nejlepší přítelkyně za mnou a hned jsme se do sebe zavěsily. „Jdeme na to.“

Jakmile reportéři spatřili Celinu, nádhernou osmnáctiletou zrzku, dceru premiéra Regise Ambrose, a stejně úchvatnou, plavovlasou, sedmnáctiletou *mou maličkost*, strhla se spoušť blesků a my se vydaly po schodech nahoru.

Po celoživotní praxi a zkušenostech ze sedmi předchozích Galavečrů pro mě byl zářivý úsměv od ucha k uchu hračka. Celina ale prožívala svou první velkou společenskou událost, kdy se stala středem pozornosti.

„Dobrý?“ špitla jsem nenápadně.

„Docela jo,“ odpověděla s bolestným úsměvem. Pak zalétla pohledem k vršku schodiště. „Otec nevypadá moc spokojeně.“

Podívala jsem se tam a viděla, jak se na nás dotýčný kaboní.

No, spíš se kabonil *na mě*.

Premiér chtěl, abychom všichni tři dorazili společně, jenomže černé šaty, které jsem měla pro tuhle příležitost připravené, mi prostě nese-děly. A dodávka té šarlatově rudé saténové nádhery, která ted' obepí-nala, objímala a tísnila moje tělo, se bohužel opozdila, takže jsme i my dorazily pozdě. Pozdě, přesto *elegantně*.

Ale i kdybych přijela o deset minut dřív, nic by se nezměnilo. Celinin otec nepatřil mezi moje největší fandý. Odjakživa si myslel, že mám na jeho dokonalou dcerušku špatný vliv, takže by uvítal, kdybych dneska večer zůstala sedět doma. Tak to ani nápad! Celinu cosi trápilo a bylo v tom něco víc než pochopitelná společenská úzkost. Umínila jsem si, že tomu přijdu na kloub a pomůžu jí se s tím vyrovnat, ať je to, co je to.

Neměly jsme mezi sebou tajnosti. Vůbec žádné. Absolutně nic. Celý život jsem si přála mít sourozence a Celina pro mě byla jako sestra. Tak-že pokud si myslí, že přede mnou něco utají, je vedle jak ta jedle.

Premiér zašermoval ukazováčkem a naznačil dceři, že má přijít blíž.

„Běž,“ pobídla jsem ji. „Nechám ho, ať tě má chvíli jen pro sebe, než vychladne. Nemám náladu nechat si nadávat, jak neumím hospodařit s časem.“

Podívala se na mě ustaranýma očima, ale já zvedla ruku s čerstvě upravenými nehty, abych ji zarazila, než něco řekne.

„Klid. Ať tě tu otec provede a představí, komu chce. Usmívej se, při-kyvuj, tvař se, že tě zajímá všechno, co uslyšíš, a za chvíli ti budou zobat z ruky. Zvykneš si.“

„Ale chci si zvyknout?“ zapochybovala. „Kamarádit se se všemi těmi snoby?“

„Počkej, mluvíš i o mých nejlepších přátelích.“ Rošťácky jsem se na ni usmála. „A taky o mně, samozřejmě. Já jsem tu vysloveně největší snob. A jsem na to pyšná.“

Vlažně se zasmála, což jsem brala jako vítězství.

„Běž,“ pobídla jsem ji znova.

Celina otevřela pusy, jako by chtěla něco říct, pak se kousla do rtu, přikývla a vyběhla zbytek schodů za premiérem.

Ano, rozhodně ji něco trápilo. Něco velkého. A já si přísahala, že než večer skončí, přijdu na to.

Vplula jsem do světél blesků, opřela si ruku v bok, pózovala fotografům a snažila se vypadat, že není na světě místo, kde bych byla raději. Uplynulý rok se nesl ve stínu smutku a lítosti, ale teď jsem byla připravená stát se zase tou starou Joss, která není posedlá minulostí. Dnes večer se zaměřím na přítomnost a otevřu se úžasným příležitostí budoucnosti. Na ničem jiném nezáleží.

Chvilí to tak vážně bylo. Focení jsem koneckonců milovala, zvlášť v těchhle excelentních šatečkách, které budou ve zpravodajství vypadat absolutně božsky – záblesk energické červeně v moři krásných, ale nudně černých a šedých značkových kousků. Ten balík, co jsem za ně dala, se mi bohatě vyplatí.

Změnila jsem postoj a přehodila si vlasy přes levé rameno, což byla moje oblíbená póza, protože mi při ní dlouhé světlé vlny zakrývaly mateřské znamínko na krku. Dlouho jsem to malou skvrnku ve tvaru srdíčka nenáviděla a uvažovala jsem, že si ji nechám odstranit, ale nikdy jsem se k tomu nedostala. Nakonec jsem se rozhodla, že si toho unikátního rysu budu vážit.

Teda, dokud jsem se neocitla před objektivy. Pak mi vždycky naskočily staré zvyky.

„Slečno Drakeová! Josslyn Drakeová!“ Jeden reportér kousek ode mě vykřikl mé jméno tak nahlas, že jsem si ho všimla. Otočila jsem se na vysokánských podpatcích a věnovala mu oslnivý úsměv.

„Nazdar,“ zavrkala jsem.

„Moc vám to sluší, slečno Drakeová.“

„Děkuji vám.“

Strčil mi pod nos mikrofon a jeho kolega na mě namířil kameru. „Dnes je to přesně rok, co byl zavražděn váš otec, premiér Louis Drake. Stalo se to přímo na těchto schodech cestou na Královnin galavečer. Celé království Regara zajímá jedna věc: jak se cítí Josslyn Drakeová, bývalá první dcera Ironportu?“

Úsměv mě přešel. Hluk davu se rozplynul v pozadí. Srdce se mi rozbušilo tak hlasitě a rychle, že jsem ho vnímala až v uších.

„Já... daří se mi dobře, děkuji,“ povedlo se mi ze sebe vymáčkout.

Tyhle schody. Tenhle večer. Přesně před rokem.

Pohled mi padl na bílé mramorové stupně, ze kterých hned po tragédii vydrhli tátovu krev. Po tom, co se tu událo, nezbyla ani stopa, ale vzpomínka ve mně zůstávala tak pronikavá a živá, jako by se to stalo před pár okamžiky.

Mikrofon se mi přiblížil k tváři a já měla sto chutí ho odstrčit. Krk se mi stáhl, až jsem skoro nemohla mluvit.

„Je to neuvěřitelné, že jste se dneska večer dostavila. Co vám dalo sílu navštívit letošní slavnost?“ ptal se reportér.

Předstírej, radila jsem Celině. Musela jsem předstírat – lhát –, že je všechno v pořádku, že na mě každá buňka v těle nekřičí, abych utekla a někam si zalezla.

Čekala jsem to. Jistěže jsem to čekala. A zvládnou to. Jednoho dotěrného reportéra odpálkuju s grácií, i když mi jeho otázky připadaly jako šípy, vypálené přímo do srdce.

„Veškerou sílu, kterou potřebuji, čerpám od královny Isadory,“ pronesla jsem tak vyrovnaně, jak jen jsem dokázala. „Podporuji její Veličenstvo ve všem, co dělá, v každém jejím rozhodnutí, a velice se těším na to, až si dnes večer poslechnu její proslov.“

Reportér přikývl. „Její Veličenstvo se nedávno rozhodlo podniknout útok na sídlo lorda Banyona, ale ten legendární čaroděj se zase vyhnul zatčení. Věříte, že ho Královnina garda najde a přivede spravedlnosti,

aby pykal za smrt vašeho otce a tisíců obyvatel Regary při jeho nesmiřitelném tažení za zničení impéria?“

Na schodech galerie si obvykle nikdo netroufal klást takové otázky. Galavečer se nesl v uvolněném duchu lesku a prestiže. Nezabýval se čaroději, teroristy, smrtí a magií.

Už jsem dál nedokázala předstírat úsměv. V očích mě pálily slzy, ale ze všech sil jsem se snažila, aby mi žádná neukápla.

Reportérův mikrofon bez hnutí číhal jen kousek od mých rtů, čekal na mou odpověď. Kamery zabíraly mou tvář, připraveny zachytit jakoukoli známku citu nebo slabosti.

Celý život jsem byla první dcerou, až do otcovy smrti. Vyrostla jsem na očích veřejnosti – nadšeně uctívaná, nebo tvrdě kritizovaná, jak kdy. Vždycky jsem dávala lidem z médií to, po čem toužili, nikdy jsem se neschovávala, když mě chtěl někdo vyfotit nebo mi položit pár otázek.

Ale poslední rok jsem se držela stranou, trávila jsem čas hlavně s Celinou. Nedávala jsem žádné rozhovory a nenavštěvovala žádné velké okázalé akce. Vyhýbala jsem se publicitě a pozornosti médií. S malou skupinkou přátel jsem se zúčastnila pár soukromých oslav, ale to se nepočítá.

Držela jsem se dál od míst, kde by se ke mně reportéři a fotografové mohli dostat takhle blízko. Nechtěla jsem jim ukazovat, že umím být slabá, že umím brečet. Protože já slabá nejsem. A kdybych se rozplakala, ty záběry by se bleskurychle rozšířily po celém impériu, viděl by je každý.

Takže ano, budu lhát, jako když tiskne. Josslyn Drakeová, bývalá první dcera Ironportu, je na tom absolutně skvěle, děkuji vám pěkně.

A oni mi uvěří.

„Naprosto věřím královně Isadoře a její neuvěřitelně zkušené a oddané armádě stráží, že skončí s hrozbou lorda Banyona,“ prohlásila jsem vyrovnaným, účinným tónem. „A že v našem impériu znovu zavládne mír.“

Než jsem to ze sebe vysoukala, třásla jsem se jako osika. Reportér mi položil ještě doplňující otázku, ale už jsem měla všeho plné zuby.

Věnovala jsem mu napjatý úsměv. „Děkuji vám pěkně,“ řekla jsem, odvrátila se od něj a bez dalšího pózování vyšla zbytek schodů. Přitom jsem si vztekle setřela slzu, které se povedlo uniknout a stékat mi po tváři.

Snad si toho nikdo nevšiml.

Jakmile jsem se ocitla za vchodem do galerie, přitiskla jsem se ke kamennému sloupu, zavřela oči a dopřála si několik hlubokých – a snad uklidňujících – nádechů a výdechů.

„Ty to zvládneš,“ domlouvala jsem si v duchu. „Jsi v pohodě. Všechno je v pohodě.“

Po chvíli jsem oči zase otevřela a rozhlédla se po rušném vstupu. Hned se mi vynořila vzpomínka na otce vedle mě, na mou ruku v jeho, když jsme před sedmi lety vcházeli do galerie na můj první Galavečer. Celé ty roky, kdy Louis Drake sloužil coby královnou osobně vybraný premiér v Ironportu, hlavním městě impéria Regara, nesnášel tyhle slavnosti úplně stejně jako Celina.

Otec a já jsme se od sebe lišili v tolika věcech, že by se to ani nedalo spočítat.

Tehdy mi bylo teprve deset, ale byla jsem to já, kdo mu pomáhal plout davem, nutil ho vést zdvořilé řeči a navazovat potenciálně důležité styky s ostatními hosty, zatímco on si stěžoval, jak ho škrtí motýlek, který jsem mu uvázala, protože on sám se to nikdy nenaučil. Zvláště, jak moc nenáviděl veřejnou část své práce. Ale já věděla, že je pro královnu nepostradatelný. Koneckonců, sama si ho do té role vybrala. Působil jako její premiér skoro dvě desítky let a nikdo nikdy nevznnesl jediný návrh na jeho vystřídání.

Královna Isadora mého otce zbožňovala. Zbožňovala i mě, a proto po loňské tragédii sama navrhla, abych dál žila v rezidenci premiéra,

v jediném domově, jaký jsem kdy poznala, coby svěřenkyně Regise Ambrose, blízkého přítele a nástupce mého otce.

Souhlasila jsem z celého srdce, hluboce vděčná za tu možnost. Otec měl jen vzdálenou rodinu, žila tisíce mil daleko a já ji nikdy nepoznala, takže šance vést dál život, jaký jsem znala, pro mě představovala opravdový dar.

Jasně, nebylo to všechno dokonalé. I když se naši tátové přátelili, Celinin otec mě nikdy nepřijal, považoval mě za otravnou holku, která má špatný vliv na jeho dceru. Možná jsem si ráda trošku zazlobila, ale šlo mi jen o to, abych Celině pomohla získat sebejistotu. Coby nová první dcera jí bude potřebovat spoustu.

Premiér nebyl první člověk, který mě nemá rád, a věděla jsem, že není ani poslední. Nevadilo mi to. Ne tolik.

Setrásla jsem vzpomínky a všimla si, že se ke mně někdo blíží. Ten někdo měl sto osmdesát pět čísel, lehce opálenou tvář, černé vlasy a hnědé oči. A postavu se širokými rameny, svalnatou hrudí a úzkými boky, která hezky vyplňovala černo-zlatou uniformu Královny gardy, jako by byl nějaký bůh válečník.

Nálada se mi vylepšila jako mávnutím kouzelného proutku.

„Jste v pořádku, slečno Drakeová?“ Natáhl ke mně ruku se sklenkou vína a já ji bez váhání přijala. „Viděl jsem, co se dělo s tím reportérem.“

„Jsem v pořádku, děkuju.“ Vděčně jsem se napila. „Ale můžu poprosit o laskavost?“

„Jakou?“

„Říkej mi Joss.“

Povytlhl tmavá obočí. „To není moc vhodné, ne?“

„Věř mi, že jsem ta nejmín vhodná holka, jakou kdy potkáš.“

Tím jsem si od něj vysloužila úsměv. „Opravdu?“

„Naprosto,“ potvrdila jsem s upřímným úsměvem.

Jmenoval se Viktor Raden.

Komandér Viktor Raden.

Ve svých osmnácti letech byl Viktor nejmladší v impériu Regara, kdo té vysoké hodnosti kdy dosáhl.

Před dvěma roky byl jmenován vrcholným šampionem gladiátorských Královniných her, pořádaných každého půl roku, čímž se z něj okamžitě stala celebrita v celém impériu. Viktor byl sirotek, který vyšel z ničeho a získal všechno tím, že porazil každého soupeře, který se mu v boji postavil. Vítězil jen ten nejsilnější a nejstatečnější a nikdo nevyhrál víc zápasů než Viktor. Konkrétně sedmnáct za sebou, během čtyřdenního klání.

Sama královna Isadora v tom mladém šampionovi poznala velkého bojovníka a hned ho zařadila do své gardy. Dosáhl přesně té velikosti, jakou si zasloužil.

Mluvila jsem s ním při třech velice památných příležitostech, naposled minulý měsíc na Celininých narozeninách. Doslechla jsem se, že tu dneska bude, a to mě *možná* popostrčilo k rozhodnutí letošní slavnost navštívit. Maličko.

No, víc než maličko.

Viktor si to *možná* ještě neuvědomuje, ale šíleně se do mě zamiluje. A stane se to brzy. Koneckonců je krásný, vynikající a naprosto dokonalý. A vysoký. Pořádně vysoký. Všechny mé kamarádky nad ním doslova slintaly, což z něj dělalo ještě lákavější trofej a já ji moc toužila získat.

Jakmile mě tu dnes uviděl, přinesl mi sklenku vína a staral se, jestli jsem v pořádku. *Nadějný začátek*, pomyslela jsem si.

Napila jsem se vína a spolkla ho skrz knedlík v krku, který se tam umíněně držel. „Už dorazila královna Isadora?“ zeptala jsem se.

„Ještě ne,“ odpověděl.

Jak je vidět, nejsem jediná, kdo se opozdil. „Ta si potrpí na velkolepé příchody, co?“

„Na ty nejvelkolepější,“ souhlasil se mnou.

Přestože mě tak příjemně zaměstnával, propátrávala jsem přitom pohledem vstupní halu a hledala Celinu. Konečně jsem ji uviděla, stála vedle svého otce, který mluvil se třemi muži v upjatých, formálních oblecích a s upjatými, formálními výrazy ve tvářích. Vypadala dost utrápeně, což nebylo úplně v duchu mé rady „usmívej se a přikyvu“ . Prohlížela si stůl obtížený baterií křišťálových láhví vína a spoustou umělecky vyřezávaných kousků ovoce a zeleniny, moc krásných na to, aby se snědly.

Pořád ale nevypadala, že by zoufale potřebovala mou pomoc. Což mi dopřalo trochu času, abych spustila plán zvaný Projekt Viktor.

„Jsem moc ráda, že tu dneska večer jsi,“ řekla jsem a obrátila se k němu.

„Vážně?“

„Opravdu moc. Vlastně si myslím, že bychom to mohli dělat častěji.“

„Co?“

„Ty a já. Povídat si. A pít víno.“ Usrkla jsem ze skleničky. „Ty ale dneska nepiješ.“

„Jsem ve službě.“

„Ano, jistě. Ale příště možná ve službě nebudeš.“ Natočila jsem si na prst dlouhý vlnitý pramen světlých vlasů. „My dva, láhev vína. Bez reportérů. Bez davů lidí. Moc ráda bych tě víc poznala.“

„Ano?“

„Ano, myslím, že ano.“

Viktor si mě chvíli prohlížel a kabonil se, pak zajel pohledem k premiérovi. „Bohužel si myslím, že to nepůjde.“

Zamračila jsem se. „Co to –?“

„Omluvte mě, prosím, slečno Drakeová.“

A byl pryč, nechal mě tam stát trapně samotnou.

Rychle jsem se z toho oklepala, ať to bylo, co to bylo. Působilo to skoro jako odmítnutí. Na to jsem nebyla zvyklá. Na druhou stranu, dneska

večer jsem nebyla úplně soustředěná. Stávalo se jen vzácně, že by mě opustila má společenská zdatnost, když jsem si umínila získat, čeho se mi zachtělo.

A zachtělo se mi Viktora.

Zkusím to znovu jindy.

Viktor teď stál s premiérem a s Celinou a já se rozhodla, že se jim prozatím obloukem vyhnu. Dopila jsem sklenku vína a vydala se hledat další. Brzy jsem ji našla a v rekordním čase vyzunkla.

Potřebovala jsem se rozptýlit od smutku a temných myšlenek na lorda Banyona, ale věděla jsem, že se tomu nemůžu vyhýbat celý večer. Na žádost královny Isadory byla v galerii vystavena část Banyonových pokladů zabavených při nájezdu na jeho sídlo. Banyon byl nechvalně známý sběratel umění nakradeného v impériu.

A teď byly všechny poklady sebrány zase jemu a jeho pozemky zničeny. Nezůstalo mu nic.

Už jen ta myšlenka byla dost povzbudivá.

Ale zdaleka ne tak, jako by byla Banyonova poprava. Všechny čarodějky a všichni čarodějové se popravovali. Bez výjimek. Královniným cílem a cílem jejího otce a mnoha generací před ním bylo vyhladit ze světa všechny stopy magie až do poslední. Teprve pak bude impérium definitivně očištěno od zla.

Lord Banyon byl zvlášť nebezpečný, protože nenáviděl impérium a všechno, co představovalo. Jeho největší touhou bylo zničit říši, zničit královnu a všechno přestavět, stát se absolutním vládcem, zotročit si svou magií celý svět. Já naštěstí nikdy neviděla nasazení magie v žádné podobě, ale ve snech mě trápilo i pomyšlení na ni a legendy o hrůzách páchaných těmi, kdo dokážou přivolat tu nekonečnou temnotu.

Nenáviděla jsem ho. Nenáviděla jsem, co mi ten odporný čaroděj vzal. A rozčilovalo mě, že stačí i pouhá zmínka o něm a zkazí mi to náladu a večer.

Ale nedopustím, aby mi zničil život.

Stát tam samotná a dusit v sobě temné myšlenky by mi nijak neprospělo, a tak jsem se rozhodla, že vyhledám další rozptýlení. Někde v tom bludišti vyparáděných postav pod jiskřícími lustry, mezi bloumajícími houslisty a přepychovou nabídkou jídla se vyskytovaly moje kamarádky a jistě jen čekaly, až je najdu.

Potřebovala jsem se zaměstnat čerstvou várkou drbů.

Prokličkovala jsem hlavní síní, kolem početného orchestru, cestou prohodila pár slov se známými tvářemi, které mě informovaly, že moje přítelkyně jsou venku. Vyšla jsem na kouzelné zahradní nádvoří vonící levandulí a čerstvě posekanou trávou, obklopené baldachýnem bujných stoletých stromů. Stál tam další stůl s předkrmy a vínem. Vzala jsem si skleničku z tácu, který sluha nesl kolem, a bloumala jsem po rozlehlém oploceném prostoru.

„Věřily byste, že je dneska tady? Člověk by čekal, že bude mít víc úcty k otcově památce, ne že se bude předvádět na výročí jeho vraždy. A ještě k tomu v takových šatech!“

Ztuhla jsem na místě, hned jsem poznala Bellin hlas. Aby ne, byla to jedna z mých nejlepších kamarádek.

Děvčata se shromáždila v rohu. Přitiskla jsem se ke kamenné zdi těsně z jejich dohledu, svírala jsem skleničku a poslouchala, jak se o mně baví.

„Zrovna jsem ji viděla, jak se vrhla na komandéra Radena. Bylo to tak okaté a zoufalé, až je to smutné. Zvlášť když o ni nemá zájem.“

To byla Olivia.

Další má dobrá kamarádka.

„Víte, tu červenou si vzala, aby zastínila Celinu. Ale Celina má úroveň, přirozenou úroveň, má to v sobě. Něco, co Josslyn Drakeová nikdy mít nebude.“

A pak tu máme Helen.

Helen jsem odjakživa nesnášela.

Žaludek se mi bouřil s každým jedovatým slovem, které z nich vy-
padlo.

„Nechápu, jak s ní Celina může vyjít,“ přisadila si Bella. „A dokonce ji ještě brání. Celou dobu! Přes to, co Joss vyvádí, jak je hlasitá a trapná. Představte si, že byste s ní musely žít. Jako že by byla *pořád* u vás v domě a nebylo by před ní úniku!“

„Jenže jí nic jiného nezbyvá,“ odpověděla Olivia. „Co měl premiér Ambrose asi tak říct, když ho královna požádala, aby na Joss dohlédl?“

„Mohl to odmítnout. Joss je sobecká narcistka, nestará se o nikoho, jen o sebe,“ řekla Helen.

Uvědomila jsem si, že se chvěju. Každé slovo bylo jako rozžhavená jehla, která mi pronikala hlouběji a hlouběji do duše.

„Kam by asi tak šla?“ uvažovala Olivia. „Kromě otce nemá skoro žádnou rodinu.“

„Pro mě za mě, hod'te ji do Královniny pevnosti a zapomeňte, že existuje,“ zahučela Helen.

Bella se rozesmála. „Kdyby to bylo tak snadné!“

Královnina pevnost byl ohrazený vězeňský areál pár set mil severně od Ironportu, kam se posílali zločinci dožít život stranou řádné společnosti. Jakmile se člověk jednou dostal dovnitř, ven už nevyšel. V podstatě přestal existovat.

A moje kamarádky si myslí, že si zasloužím jednosměrnou jízdenku do toho pekla. Jak milé.

Měla jsem sto chutí zmizet, než si mě někdo všimne, ale to by bylo slabošské. Možná mě s gustem za zády pomlouvají, ale nikdo nemůže nikdy říct, že Josslyn Drakeová je *slaboch*.

Narovnala jsem záda, zvedla bradu a vynořila se zpoza rohu.

„Á, tady jste,“ zaculila jsem se na ně zešíroka. „Všude vás hledám!“

„Joss!“ vyjekla Bella a vyměnila si poplašený pohled s Olivíí. „Páni, tobě to dneska ale sluší.“

„Ty šaty jsou senzační,“ rozplývala se Olivia nadšeně. „Máš takové štěstí. Já bych za tvoje tělo zabíjela.“

„Vy jste tak milé,“ zacukrovala jsem. „Vám to taky sluší. I tobě, Helen.“

Dotyčná, která měla na sobě stejné černé hedvábné šaty jako na oslavě Celininých narozenin, se do lichotek tolik nehrnula. Chladně si mě prohlížela. „Jsi moc hodná, Joss.“

Prohlížela jsem si ty tři, z nichž se dvě tvářily provinile. „Víte, v takové večery, jako je tenhle, mi dochází, jaké mám štěstí, že mám opravdové kamarádky, jako jste vy. Zvláště po tom těžkém roce.“

„Byla jsi tak statečná,“ vyhrkla Bella rychle.

„*Moc* statečná,“ zdůraznila Olivia.

Obrátila jsem se k Helen. „Taky si myslíš, že jsem byla ten rok statečná?“

Usmála se, ale do očí ten úsměv nedosáhl. „Velice statečná. Jsi pro nás vzor, Joss.“

Šum hlasů kolem zesílil. Obrátila jsem se, abych zjistila, co se děje. Na dvůr vstoupila sama panovnice, královna Isadora Regara, obklopená skupinou osobních strážů. Nesla se v nazdobených bílých a zlatých šatech s přiléhavým živůtkem a vrstvenou sukní. Padly jí dokonale – nejlepší královská módní volba – a její bledá pleť v nich vypadala, jako by byla poprášená zlatým a stříbrným prachem.

„Á, tady je,“ pravila královna s úsměvem. Natáhla ke mně ruku. „Josslyn, pojď se mnou, ano?“

Zalétla jsem pohledem k Helen a potěšilo mě, že v těch zrádcovských očích vyrostla hora vzteku. „Pokud mě omluvíte, žádá si mě má drahá přítelkyně královna Isadora. Všechny víte, že je pro mě spíš něco jako teta. Popovídáme si později. Snad vám nebudu moc chybět.“

Ublížily mi. Zranily mě.

Ale nikdy nepřipustím, aby mě viděly krváčet.

DRUHÁ KAPITOLA

U dělala jsem před královnou pukrle, podklesla jsem v kolenou, jak jen mi to upnutá róba dovolovala. „Vaše Veličenstvo, je skvělé vás zase vidět.“

Pokývla mi. „Tebe také. Hluboce lituji, že jsem se tak dlouho neozvala, má drahá. Je to vskutku neodpustitelné.“

Naposledy jsem královnu viděla na pohřbu mého otce, v blátivý, šedivý den, ze kterého jsem si skoro nic nezapamatovala.

Zavrtěla jsem hlavou. „Není co odpouštět. Víím, jak jste zaměstnaná.“

Povzdechla si, svažila obočí. „Jsem na tebe tolik pyšná, že jsi v sobě našla sílu sem dneska večer přijít.“

„Chtěla jsem tu být,“ vydechla jsem zajíkávě. „A víím, že i otec by chtěl, abych přišla.“

„Souhlasím. Ano, tvůj otec byl velký muž a skvělý premiér. Každý den si uvědomuji Louisovu ztrátu.“

„To já taky,“ přisvědčila jsem a zoufale toužila změnit téma, bavit se o něčem jiném, o něčem, při čem by mi nehrozilo, že se rozsype.

„Potřebuješ víno,“ všimla si královna mého bolestného výrazu. Mávla jednomu ze svých osobních strážců, aby nám přinesli dvě sklenky. Jakmile jsem vděčně sevřela novou skleničku, zavěsila se do mě. „A teď' pojď se mnou, má drahá. Chci ti ukázat něco, co ti jistě bude připadat velmi zajímavé.“

Zavedla mě zpátky do širokých nablýskaných chodeb galerie. Pohybovalo se tam několik prověřených reportérů a fotografovalo. Dala jsem

si záležet, abych se trochu napřímila a usmívala se o něco víc, když mě teď všichni vidí, zavěšenou do samotné panovnice.

Zalkni se, Helen, pomyslela jsem si.

„Vycházíš s Ambroseovými dobře?“ zeptala se královna cestou.

„Moc dobře,“ odpověděla jsem tak nadšeně, jak jen jsem dovedla. „Celina je moje nejlepší kamarádka, je pro mě jako sestra. A její otec je moc vlídný a laskavý.“

To sotva. Ale na druhé straně, nebyl ani žádný netvor. Většinou mě nebral na vědomí, což mi dokonale vyhovovalo.

„Vím, že měl Louise velice rád,“ podotkla královna.

„To ano,“ souhlasila jsem okamžitě.

Procházely jsme zlatou chodbou, vonící po sladkém víně a drahém parfému, a královna kynula návštěvníkům, kteří k ní obraceli usměvavé tváře, jak jsme je míjely.

Jakmile jsme se dostaly do prázdné části chodby, královna zvažněla. „Josslyn, jistě jsi slyšela o nedávném nájezdu na pozemek lorda Banyona.“

Zpomalila jsem. „Vím, že unikl.“

„Bohužel ano. Prozatím. Viděla jsi už výstavu jeho ukradeného umění?“

Tam tedy měla namířeno. „Ještě ne.“

„Ani já ne.“ Svaly v čelisti se jí napjaly. „Napadlo mě, že se bude hodit, abychom si ji prohlédly společně, vždyť ten ďábelský člověk toho tolik vzal nám oběma. Přísahám ti, že Zarek Banyon zaplatí za všechnu bolest, kterou způsobil tomuto světu.“

„Dobře,“ řekla jsem. Byla to jenom špička ledovce toho, co jsem měla na srdci, všech nenávistných invektiv na adresu toho ďábelského čaroděje, který využil své zvrácené magické schopnosti, aby ublížil každému, kdo mu kdy zkřížil cestu.

Výstava umění byla umístěna v sále na zadním konci chodby, hlídali ji čtyři ozbrojení členové Královniny gardy. Na první pohled to tam

vypadalo jako v každé jiné místnosti tady v galerii – stěny zdobily malby ve zdobených zlatých rámech, pod sklem spočívaly šperky, sochy a další předměty.

Můj pohled okamžitě přitáhla malá zlatá krabička. Připomněla mi šperkovnici, kterou mi otec daroval hned po smrti matky, když mi byly čtyři roky. Do víčka té mé je vyryto moje jméno a matčina kresba motýla. Dodneška si v ní uchovávám svůj oblíbený prsten a náhrdelník.

Tahle krabička byla zdobená jinými rytinami, navzájem propletenými geometrickými tvary.

„Dobrý bože,“ špitla královna.

Obrátila jsem se, abych zjistila, co vyvolalo tuhle reakci.

Panovnice stála před portrétem pohledného mladého muže s tmavě plavými vlasy a modrýma očima.

„Vaše Veličenstvo?“ řekla jsem váhavě.

Prohlížela si malbu, tvář jí zbledla. „Nečekala jsem, že tohle ještě někdy uvidím, ale jsem moc vděčná, že se to vrátilo zpátky.“

Dech se ve mně zadrhl, když jsem si uvědomila, na co se dívám. Nebo spíš, na *koho* se dívám.

Na královnina syna, prince Eliana. Její jediné dítě. Byl stejně starý jako já teď, měl sedmnáct, když ho lord Banynon před šestnácti lety zabil. Čaroděj přivolal temnou magii, zapálil palác a zuřivý nepřírozený požár si vyžádal spoustu nevinných životů, včetně toho princova.

Deset let předtím královna ovdověla, její manžel, princ Gregor, zahynul po tragickém pádu. Elian byl její jediný žijící příbuzný a výhradní dědic trůnu.

A ten odporný čaroděj jí ho ukradl.

„Je mi to moc líto,“ hlesla jsem.

Přikývla, ale dál studovala portrét. „Víš, vždycky jsi mi mého Eliana hodně připomínala. Dva houževnatí a velice chytří mladí lidé.“

„Moc ráda bych ho byla poznala.“

„Ano.“ Pohled se jí zatoulal kamsi do dálky. „Byla bych udělala všechno, abych synovi zachránila život, úplně všechno. Bez ohledu na cenu.“

„Samozřejmě,“ souhlasila jsem.

„Banyon zaplatí,“ procedila skrz zaťaté zuby. „Seberu mu všechno, o co kdy stál, a přisvojím si to. A pak, až zase stane přede mnou, poslechnu si, jak žebrá o odpuštění, vysměju se mu a budu se dívat, jak umírá.“

Tohle nebyla ta vyrovnaná panovnice, jakou vídala většina občanů impéria ve zpravodajství. Tohle byla chladná a syrová žena, která pořád truchlí po synovi, stejně hluboce jako tehdy před lety. Tak hluboce jako já po svém otci.

„Tomu naprosto rozumím,“ prohlásila jsem pevně.

Chvíli si mě měřila tvrdým pohledem, než jí oči zase zjihly.

„Ano, jistěže ano.“ Natáhla se ke mně a stiskla mi ruku. „Josslyn, po dnešním proslovu se budu hned vracet do paláce, ale trvám na tom, abys mě tam brzy navštívila. Moc potřebuji mít poblíž mladého člověka, jako jsi ty, plného světla a života. Cítím, že je mou povinností na tebe více dohlížet, má drahá.“

„Bude mi ctí,“ odpověděla jsem vážně.

„Dopřej si zde chvíli o samotě, s vědomím, že i nejtemnější a nejnebezpečnější magie může být a bude poražena vším, co je dobré a pravdivé. A pak si přijď poslechnout můj projev. Je dlouhý, ale výtečný, pokud to můžu sama zhodnotit.“

S těmi slovy mě královna políbila na obě tváře a opustila galerijní místnost.

Ještě chvíli jsem si prohlížela portrét prince Eliana. Měl cosi v očích, něco povědomého, co jsem nedokázala určit. Přistihla jsem se, že mě znepokojuje, jak živě vypadá, jako by měl vykročit z rámu a přistoupit ke mně. Celý život jsem věděla, že lord Banyon je zlý, ale tohle mi připadalo zvlášť kruté, ukrást tak citlivé umělecké dílo truchlící matce, hned poté, co ukořistil princův život.

Prošla jsem kolem dalších obrazů, ale žádný nebyl tak zajímavý jako portrét mrtvého prince. Nakonec jsem se vrátila k malé zlaté krabičce, které jsem si všimla předtím. Vypadalo to, jako by zářila o něco víc než všechny ostatní předměty na výstavě.

Koutkem oka jsem zaznamenala, že do místnosti vešel další člen Královniny gardy.

Byl to Viktor – vysoký, štíhlý, hezký ve své černo-zlaté uniformě.

Dobře, pomyslela jsem si. Další šance na výhru.

Když jsem se k němu blížila, stál ke mně zády. Potlačila jsem všechny smutky, pochyby a stísněnost a snažila jsem se vypadat co nejpůsobivěji. Umínila jsem si soustředit se na svou jasnou budoucnost, ne na temnou minulost.

„Hned po proslovu odcházím,“ oznámila jsem mu. „Nechceš se mnou zajít na to víno, jak jsem říkala předtím?“

Ztuhl v ramenou, snědou tvář obrátil maličko ke mně. „To není dobrý nápad.“

Vysoký, tmavé vlasy, široká ramena. Ale to bylo všechno, co měl s Viktorem společného. Přejela jsem po něm překvapeným pohledem, až teď jsem zaznamenala mírně křivý nos, jizvu na ostře řezané čelisti, bílé se rýsující pod světly galerie. Na levé straně krku měl tetování, siluetu dýky. A oči tak tmavé, až se zdály být černé.

Najednou jsem si připadala trapně, couvla jsem před tím pronikavým temným pohledem. „Myslela jsem, že jsi někdo jiný.“

„Vypadá to tak,“ zabručel.

Místnost jako by se kolem toho strážného zničehonic zmenšila, připadla mě klaustrofobie a připadala jsem si podivně bezbranná. A tak jsem bez dalších řečí a bez ohlížení odešla.

V hlavním sále už královna zaujala své místo na pódiu a před ní se shlukl dav. Zahlédla jsem Celinu, stála tam s otcem. Vydala jsem se k ní.

„Dobrý večer, Josslyn,“ pozdravil mě Regis Ambrose, ale pořádně se na mě přitom nepodíval.

„Pane,“ pokývla jsem mu hlavou. Vypadalo to, že jsem kázání o nedochvilnosti unikla. Paráda.

„Joss!“ spustila Celina a popadla mě za ruku. „Kde jsi byla? Všude jsem tě hledala. Musím si s tebou před tím proslovem promluvit.“

„O čem? Jak protivné máme kamarádky? Protože přesně to jsem dneska zjistila. Ještě že mám tebe.“ Přejela jsem pohledem sál, pátrala po další sklence vína.

„Ne... jde o něco jiného,“ zachmuřila se. „O něco, co jsem ti měla říct před dnešním večerem.“

A je to tady. Její tíživé tajemství. V duchu jsem si vynadala, že jsem nebyla s ní a nechala se rozptýlit vlastními problémy. Ale teď jsem tady.

„Je to radost, všechny vás tu dnes večer vidět,“ pronesla královna do mikrofonu. Její hlas se zvučně nesl sálem s vysokým stropem.

Dav umkl.

„Řekneš mi to hned potom, ano?“ zašeptala jsem Celině.

Z jejího pohledu sálala hluboká nejistota. „Dobře.“

Stiskla jsem jí ruku, obrátila se a soustředila se na královnu Isadoru.

„Dnešní večer znamená nejen třinácté výročí mého každoročního Galavečera, pořádaného od počátku mé vlády, ale i mnohem temnější výročí,“ řekla vážně. „Před rokem nás akt otevřené války ze strany lorda Zareka Banyona připravil o premiéra Ironportu Louise Drakea, obdivuhodného, vřelého a inteligentního muže, který zasvětil půlku života službě mému impériu.“

Ucítila jsem, jak mě Celina objala kolem ramen a jak se ke mně obrátilo mnoho párů očí. Stiskla jsem pevně rty a soustředila se na to, abych nezapomněla dýchat.

To mi poradil můj terapeut, ke kterému jsem začala chodit po pohřbu, než jsem usoudila, že jsou mi jeho rady k ničemu. No, až na to

dýchání. To vážně pomáhalo vyčistit si hlavu a zahnat chvilkovou úzkost.

„Ujišťuji vás,“ pokračovala královna, „že čaroděj neunikne spravedlnosti. Ta trocha magie, která ještě přežívá, a hrstka lidí, kteří ji dokážou přivolat z temnoty, jsou pohromou lidstva. Slibuji, že brzy ukončím to, s čím má rodina začala před více než třemi stovkami let. Nepovolím, dokud mé impérium nebude očištěno od nákazy magie jednou provždycky a všichni čarodějové nezahynou, protože veškerá magie je zlá a neovladatelná. A každý v mé říši, kdo ovládá a řídí toto zlo, nebo je jím jakýmkoli způsobem nakažený, zaplatí nejvyšší cenu. Bez výjimek.“

Všichni znali nebezpečí magie – všichni jsme vyrůstali se stejnými legendami, učili se dějinám ve škole. Magie byla základní příčinou vši temnoty, nemocí, vši krutosti a násilí a čarodějky a čarodějové měli po staletí na svědomí nesčetná zvěrstva. Královna Isadora se svou armádou se neúnavně snažila chránit nás před tou temnotou, umožňovala nám navštěvovat oslnivé slavnosti, jako byla tahle, poslouchat inspirativní projevy, prohlížet si krásná umělecká díla, popíjet lahodné víno a flirtovat s pohlednými strážemi.

Jejímu Veličenstvu a jejím slibům do budoucnosti jsem bezvýhradně věřila.

„Ten čaroděj, který roky zasévá hrůzu do srdcí milionů lidí, se bude brzy zodpovídat ze svých zločinů. Prozatím zde můžete vidět část uměleckých děl, které ukradl mně, vám, nám všem. Je to doklad toho, že ho lze najít a zastavit. A že jedinou odměnou pro zlo je smrt. Víím, že se na vás na všechny mohu spolehnout – na nejbohatší a nejvlivnější občany tohoto velkého a mocného impéria –, že štědře pomůžete financovat ten neustávající boj, poslední bitvu dobra se zlem.“

Odmlčela se, nechala ta slova vyznít, zachmuřeně se rozhlédla po ztichlém sále, zpřímá čelila pohledům posluchačů.

„Zde, v Královské galerii, se nacházíme v přítomnosti vši té krásy, těch neocenitelných uměleckých děl, která reprezentují minulé generace. Jsou vzácným fyzickým symbolem bohatství a významné minulosti naší říše. Od chvíle, kdy můj rod nastoupil na trůn, si každá generace cenila historie, dědictví a odkazu. Nic opravdu dobrého se nedá zničit a nic opravdu zlého nemůže žít navěky. A proto se dnes večer úmyslně zaměřujeme na dobro. Na budoucnost. Na lepší zítřek, kdy našim dětem a dětem našich dětí nebude hrozit zkáza.“

Královna mluvila o tom, co jsem chtěla i já. Soustředit se na budoucnost, ne na minulost. Byla jsem ráda, že jsem sem přišla, i přes původní pochybnosti. Jistě, bylo to těžké. Ale tahle slavnost znamená první den zbytku mého života.

Dobrého života. Šťastného a naplněného života tady v Ironportu. Musím jen uvěřit v lepší zítřek, jako v něj uvěřila královna. Bolest a ztráta, kterou překonala, zocelily ducha té nejsilnější ženy, jakou jsem kdy poznala.

Chtěla jsem být přesně taková jako ona.

„Mám velkou radost, že se s vámi se všemi mohu podělit o úžasnou zprávu.“ Královninu dosud vážnou tvář prozářil úsměv. „O zprávu, která znamená posun k pozitivní budoucnosti. S potěšením vám dnes večer oznamuji zasnoubení dvou výjimečných mladých lidí – Celiny Ambroseové, dcery premiéra Ambrose, a současného zářícího šampiona Královniných her, mladého muže, který si rychle vybudoval pověst urputného a statečného hrdiny mé gardy, komandéra Viktora Radena.“

Překvapeně jsem zamrkala a podívala se na Celinu.

„Bože můj,“ zašeptala a pak se usmála a přikyvovala, protože se na ni upřela pozornost celého sálu a dav se roztleskal nad tou úžasnou zprávou. Viktor se k nám v nějakou nestřeženou chvíli musel přiblížit, protože najednou stál tady a bral Celininu ruku do své.

Dav začal provolávat blahopřání. „Jste tak úžasný pár!“ rozplývala se nějaká žena poblíž.

Potlesk konečně utichl a královna pokračovala ve svém projevu, ale já už z něj nevnímala ani slovo. Připadalo mi, jako bych zamrzla.

Potřebovala jsem další víno.

„Promiňte,“ zamumlala jsem a tlačila jsem se mezi lidmi pryč.

Vlastně ne, víno ne – aspoň ne teď. Spíš jsem se zoufale potřebovala dostat na vzduch.

Vyšla jsem z galerie na dvůr a párkrát nabrala do plic pořádnou dávku kyslíku.

Přiběhla za mnou Celina. „Joss, promiň! Myslela jsem, že tě před tím proslovem uvidím. Chtěla jsem ti to říct... ach, bože. Nevěděla jsem jistě, jestli dneska oficiálně oznámí... no... *tu věc*.“

„Já ho předtím pozvala na rande,“ zabručela jsem. „A on mi dal košem. Teď už vím proč.“

„Měla jsem ti to říct.“ Celina si mačkala ruce, jako když byla mnohem mladší a mnohem nervóznější a nesmělejší než teď.

Pátrala jsem v její napjaté tváři a vrtěla hlavou. „Proč jsi mi to neřekla? Jak dlouho už se to děje?“

„Pár měsíců,“ přiznala. „To... to byl nápad královny Isadory. Myslela si, že to bude dokonalý svazek.“

Měla koneckonců pravdu. Krásná první dcera Ironportu a pohledný šampion Královniných her. Přesto jsem cítila, jak mě uvnitř tlačí něco hrozně zlého a nepříjemného. Asi žárlivost. Nebo závist.

Odjakživa jsem si ty dvě věci pletla.

Celina se už pár měsíců schází s Viktorem Radenem. A teď jsou zasnoubení. A já o tom neměla tušení.

„Proč jsi mi to neřekla?“ zeptala jsem se napjatým hlasem. „Jsme přece nejlepší kamarádky, ne? Žijeme ve stejném domě. Říkáme jedna druhé všechno.“

„Královna to chtěla oznámit sama, aby to bylo překvapení. Já... já věděla, že když ti to řeknu...“ Kousla se do rtu a nedopověděla.

„Že když mi to řekneš, všude to roznesu,“ dořekla jsem za ni rázně. Nemusela mi to ani potvrzovat, věděla jsem, že si to myslí.

Stékala jí po tváři slza a mně to lámalo srdce. Nemohla za to, jak moc jí závidím její dokonalý a snadný život, to, jak přirozeně ji lidé mají rádi, jak bezstarostně zářivá je její budoucnost.

Objala jsem ji. „Já to chápu. Vážně. A mám z tebe radost, víš? Jestli jsi šťastná ty, jsem šťastná i já.“

„Myslím, že jsem šťastná,“ potvrdila.

„To je dobře, protože o to jde. Ted' se vrať dovnitř, usmívej se a přikyvuji, jak jsem ti říkala, a já tě ujišťuju, že všechno bude fajn.“

Přikývla a otřela si tvář. „Přijdeš?“

„Ještě chvíličku tu zůstanu. Je mi tu na vzduchu dobře, ještě chvíli si ho vychutnám. Navíc se pídím po nejlepším víně. Pět skleniček, to není tak moc, ne?“

Tomu se zasmála a konečně se vydala zpátky ke královnině projevu, který ještě neskončil.

A já, já popadla první sklenku vína a obrátila ji do sebe. V hlavě mi přitom zněla slova, která jsem si předtím vyslechla.

Nechápu, jak s ní Celina může vyjít. Přes to, co Joss vyvádí, jak je hlasitá a trapná. Představte si, že byste s ní musely žít. Jako že by byla pořád u vás v domě a nebylo by před ní úniku!

Pravda o tom, jak mě vidí ostatní, mě zbolela, jako by mi někdo vrazil facku.

Vidí mě tak i Celina? Jako hlučnou a trapnou kamarádku, od které nemá pokoj a které se nemůže svěřit, protože by prozradila světu její nejhlubší, nejtemnější tajemství?

Ta myšlenka mě dost trápila, takhle jsem sebe samu neviděla. Považovala jsem se za dobrou kamarádku, které jde jen o to, aby byla Celina

šťastná. Ale kdyby to tak vážně bylo, nevnímala bych teď tolik nepřijemných citů – pochybnost i závist a k tomu ten nezpochybnitelný ostrý kousek zrady.

S takovou velkou věcí, která jí změnila život, se mi přece mohla svěřit. Bolelo mě, že to neudělala.

Toulala jsem se prázdnou chodbou a hlavou se mi šířila příjemná otupělost z vína. Bez valného zájmu jsem si prohlížela obrazy se ztuhle pózujícími muži a ženami, kteří v posledních staletích nějakým způsobem ovlivnili impérium.

Měla bych znát jejich jména. Úhledně a umělecky se tu přede mnou rozkládala historie. Ale mně bylo jedno, co byli zač a co dokázali.

Historie je tak bezvýznamná.

Potřebovala jsem se vzpamatovat. Tohle neznamená konec světa. Jasně, moje nejlepší kamarádka přede mnou tajila veliké tajemství, ale Celina vždycky dodržovala pravidla. A pravidla této hry zněla: neprozradit to nikomu, zvlášť ne Joss, která má proříznutou, upovídanou, klevetnou pusou.

Nemohla jsem ani říct, že by se v tom pletla. Na rovinu, kdybych byla zjistila předem, že se s Viktorem zasnoubila, nebo že s ním chodí, vyzvonila bych to každému, koho znám, v první řadě Belle, Olivii a Helen. Ty by to pak roznesly mezi svými známými a touhle dobou by to už věděl celý Ironport a možná i celé impérium, než by to královna stačila oficiálně oznámit. Panovníci jsem zbožňovala, ale věděla jsem, že by ji to zklamalo.

Ale i když jsem chápala, co se stalo a proč se to stalo, bolelo mě to jako čert.

Prohlížela jsem si portrét jakési ženy s přísnou tváří, která vypadala na padesát, ale byla nejspíš o dvacet let mladší. Měla staromódní účes ozdobený pavím perím a šaty s tuhým bílým límcem, jenž jí sahal až pod bradu.

Netvářila se nadšeně, že musí pózovat pro portrét. Ne že bych se jí divila.

V další chodbě visel i poslední portrét mého otce. Pamatuju si na jeho slavnostní odhalení, jež proběhlo u příležitosti Královnina galavečera před pěti lety. Otec byl hrozně nervózní, nerad přitahoval pozornost. Vždycky byl dost rozpačitý ze své dvojité brady. Tvrdil, že mu moje máma každý den říkala, jak je krásný, a doufala, že tomu nakonec uvěří.

Ale táta nikdy nestál o to být krásný. Šlo mu o to, aby byl dobrým premiérem, aby sloužil královně Isadoře, i když to znamenalo, že většinu života stráví na nudných schůzích. On je ale za nudné nepovažoval. Měl tu práci rád, jen na pozornost si nepotrpěl.

Kdežto já pozornost *milovala*. Zbožňovala jsem, když mě fotografovali, když se na mě upíraly všechny oči, přestože v nich svítila spíš žárlivost než láska. Pokud o mě stáli moji nejbližší, nic víc jsem ke štěstí nepotřebovala.

Ale jak jsem o tom tak uvažovala, docházelo mi, že už těch blízkých tolik nemám.

Celinu, samozřejmě. A královnu.

Věděla jsem, že těm na mně záleží. Ale ostatní? Nenapadal mě nikdo, kdo by mě měl opravdu rád, kdo by mi opravdu rozuměl, nehledě na mou minulost a společenské postavení. Nikdo ze všech těch milionů lidí, kteří žili v Ironportu a které jsem znala, by mě bez váhání nepodpořil v dobrém i ve zlém.

Ta myšlenka ve mně probouzela překvapivou osamělost.

Neměla jsem sem dneska chodit. Neměla jsem toužit se předvést, tvářit se, že mám všechno pod kontrolou. Protože jsem neměla. A možná nikdy mít nebudu.

Najednou se zpoza rohu ozvala jakási rána. Vyšla jsem za tím zvukem, zvědavá a vděčná za to, že moje přiopilá mysl na chvíli přestane posedle hloubat sama nad sebou.

Ta rána zazněla z výstavního sálu lorda Banyona. Vešla jsem a chvíli mi trvalo, než jsem vstřebala, co vidím.

Na zemi se váleli tři strážníci. Čtvrtý muž právě padl na kolena, sevřel si krk a pak se těžce svalil na bok.

Pátý stál za tím, který se právě zhroutil – byl to ten, co jsem si ho předtím tak trapně spletla s Viktorem.

Upřel na mě temný pohled a tvář se mu napjala.

„Zase ty,“ zavrčel.

Při té spouště vína, co jsem měla v sobě, nebylo lehké tu informaci strávit, ale rychle jsem dospěla k opilecké jistotě, že tenhle královnin strážce vůbec žádný královnin strážce není.

Tupě jsem přejížděla pohledem po místnosti od jednoho zhrouceného muže ke druhému. Krev jsem neviděla, ale nepozorovala jsem ani dech nebo jiné známky života.

„Co to tu děláš?“ vymáčkla jsem ze sebe pomalu a nezřetelně. „Co to má znamenat?“

Zatvářil se zlověstně. „Teď mě dobře poslouvej. Pohneš se, vydáš nějaký zvuk, a budeš litovat, to tě ujišťuju.“

Jaksi mě nenapadala žádná vhodná odpověď, která by dávala smysl.

Odvrátil se a mně se naskytl další pohled na vytetovanou dýku na jeho krku.

„Žádné strachy,“ zabručel. „Skončím to tu, než se naděješ.“

Tady v Ironportu byla skoro nulová zločinnost, takže jsem netušila, co si počít. Podobné věci se tu prostě nestávaly.

Chtělo se mi otevřít pus a rozječet se, volat o pomoc, ale jeho hrozba mě držela ztuhlou na místě.

Zastavil se před malou zlatou krabičkou, kterou jsem předtím obdivovala. Odsunul sklo vitríny a jediným plynulým pohybem ji popadl. Nerozezněl se žádný poplach, do místnosti se nenahrnuly desítky ozbrojených strážníků.